

Prvá kapitola

Tessa

„**T**o nie je možné.“ Vstala som z lavičky, no rýchlo som sa na ňu opäť posadila, pretože tráva pod mojimi nohami sa podoivne rozkolísala. Park sa už zaplňal ľuďmi. Rodiny s deťmi, v rukách balóniky a darčekové škatule. Chladné počasie im zjavne neprekážalo.

„Je to pravda, Hardin je Christianov syn,“ zopakovala Kimberly. Cítila som na sebe skúmavý pohľad jej jasnomodrých očí.

„Ale Ken... Hardin sa naňho tak podobá!“ Spomenula som si na prvé stretnutie s Kenom Scottom v zmrzlinárni. Okamžite som vedela, že je Hardinov otec. Spoznala som ho vďaka tmavým vlasom a vysokej postave.

„Myslíš? Ja medzi nimi, až na tie tmavé vlasy, podobu nevidím. Hardin má Christianove oči, aj rovnaké črty tváre.“

Naozaj? S námahou som si vybavila trojicu tvárí. Christian mal na líkach rovnaké jamky ako Hardin, totožné oči... no ani tak som ničomu nerozumela. Hardinovým otcom bol Ken Scott – musel byť. V porovnaní s Kenom vyzeral Christian veľmi mlado. Vedela som, že sú rovesníci, to si len alkoholizmus vybral daň na Kenovom vzhľade. Stále bol fešák, no príznaky predčasného starnutia sa na ňom nedali prehliadnuť.

„To celé je...“ tápala som po slovách a kyslíku.

Kimberly na mňa pozrela s ľútosťou v očiach. „Viem. Veľmi som chcela, aby si to vedela. Z celej duše sa mi protivilo, že ti to musím

zatajovať, ale nemala som právo povedať ti o tom.“ Chytila ma za ruku a jemne mi ju stisla. „Christian ma uisťoval, že to Hardinovi povie hneď, ako s tým Trisha bude súhlasiť.“

„Ja len...“ Zhlboka som sa nadýchla. „Preto sa s ním chcel Christian stretnúť? On mu o tom *práve teraz* hovorí?“ Znovu som vstala. Kimberly mi pustila ruku. „Musím ísť za ním. Hardin z toho bude...“ Nedokázala som si ani predstaviť, ako Hardin tú informáciu prijme, obzvlášť po tom, ako sa v noci dozvedel o afére medzi Trishou a Christianom. Toto už naňho bude priveľa.

„Áno.“ Kim vzdychla. „Trisha s tým síce celkom nesúhlasila, ale podľa Christiana od toho nebola ďaleko, a situácia sa už vymykala spod kontroly.“

Siahla som po telefóne. Myslela som len na to, aké je neuveriteľné, že Trisha to pred Hardinom tajila. Mala som o nej ako o matke podstatne lepšiu mienku, no teraz som mala pocit, že tú ženu vôbec nepoznám.

Vytočila som Hardinovo číslo a vyzváňajúci telefón som si pritisla k lícu. „Vravela som Christianovi,“ pokračovala zatiaľ Kimberly, „že keď to Hardinovi povie, nemalo by to byť v tvojej neprítomnosti, ale Trisha mu radila, aby mu to oznámil medzi štyrmi očami...“ S pevne zovretými perami sa obzerala po parku, potom zdvihla oči k oblohe.

V telefóne sa ozvala odkazová schránka. Opäť som vytočila číslo. Kimberly stále sedela bez slova. Keď ma po druhý raz preplo do odkazovej schránky, telefón som si strčila do zadného vrecka. Nervózne som si ohýbala prsty. „Kimberly, mohla by si ma k nemu odviezť? Veľmi ťa prosím.“

„Áno, pravdaže.“ Vyskočila a zavolala na Smitha.

Chlapec sa k nám blížil ležérnym krokom hlavného čašníka z kreslených vtipov. Vtom mi napadlo, že Smith je Christianov syn... a Hardinov brat. Hardin má bračeka. Myšlienky mi zabehli k Landonovi... Ovplyvní nová situácia jeho vzťah s Hardinom? Bude s ním Hardin ešte chcieť mať niečo spoločné, keď vysvitlo, že v skutočnosti nie sú príbuzní? A Karen? Čo bude s milou Karen a jej cukrárskymi kreáciami? A čo Ken? Tak veľmi sa snažil vyna-

hradiť pokazené detstvo chlapcovi, ktorý nie je jeho synom. Pozná vôbec Ken pravdu? Hlava sa mi krútila. Chcela som ísť za Hardinom, uistiť ho, že som na jeho strane, že to spoločne zvládneme. Nedokázala som si ani predstaviť, ako sa cítil. Iste to bol preňho strašný úder.

„Vie o tom Smith?“ spýtala som sa.

Kimberly chvíľu mlčala, potom odpovedala: „Podľa toho, ako sa k Hardinovi správal, sme si mysleli, že to vie, ale nezdá sa mi to.“

Súcitila som s Kimberly. Na tanieri už mala naservírovanú snúbencovu neveru, a teraz ešte aj toto. Keď Smith prišiel až k nám, zastal a tajuplne na nás pozrel, akoby presne vedel, o čom je reč. I keď som vedela, že je to vylúčené, pri pohľade naňho, ako na nás ani nečakal a bez slova vykročil k autu, som si nebola až taká istá.

Celú cestu Hampsteadom za Hardinom a jeho otcom som panikárila a prudko dýchala, nádych - výdych, nádych - výdych...

Druhá kapitola

Hardin

Barom sa rozľahol zvuk štiepiaceho sa dreva.

„Hardin, prestaň!“ doľahol ku mne odkiaľsi Vanceov hlas.

Ďalšie prasknutie, po ňom rinkot rozbíjajúceho sa skla. Ten zvuk lahodil mojim ušiam, zintenzívnil môj smäd po násilí. Potreboval som niečo rozbiť, vybiť si zlosť, hoci aj na predmete.

A želanie som si splnil.

Výkriky, ktoré sa okolo mňa rozľahli, ma vytrhli z tranzu. Pozrel som si na ruky. Držal som v nich nohu drahejšej stoličky, na konci rozštiepenú. Zdvihol som zrak na neznáme, vyľakané tváre, ktoré na mňa zdesene civeli. Pátral som len po jedinej. Tessa tam však nebola. Príliš ma opantávala zlosť, nedokázal som posúdiť, či je to dobre, alebo zle. Keby tam bola, bála by sa. Strachovala by sa o mňa, v panike by sa ku mne náhlila a volala na mňa, jej hlas by prehlušil krik a zhrozené nádychy, ktoré mi zvonili v ušiach.

Nohu stoličky som okamžite pustil na zem, ani čo by bola žeravá. Ktosi ma zovrel okolo pliec.

„Odveďte ho odtiaľto, kým nezavolajú políciu!“ zvolal Mike tak nahlas, ako som ho ešte nikdy nepočul.

„Pusť ma, ty idiot!“ Vytrhol som sa z Vanceovho zovretia a zarezal naňho, hoci sa mi pred očami zahmlievalo od zúrivosti.

„Chceš skončiť v base?“ okríkol ma. Tváre sa nám takmer dotýkali.

Nie, no chcel som ho odstrániť, zhodiť ho na zem, chytiť pod krk...

Nečakané ženské výkriky ma však zachránili pred opätovným pádom do čiernej diery. Poobzeral som sa okolo seba. V drahom podniku sa po zemi váľali rozbité koktailové poháre, polámaná stolička. Zdesení zákazníci čakali, kedy sa už rozruch skončí. Došlo mi, že potrvá iba chvíľu, kým sa ich šok zmení na hnev, lebo som ich vyrušil v predraženej honbe za šťastím.

Vyletel som popri hosteske von z baru. Christian so mnou držal krok. „Nastúp do auta, všetko ti vysvetlím,“ vyštekol.

Zo strachu, že sa skutočne každú chvíľu zjavia fízli, som ho neochotne poslúchol, hoci som netušil, čo mu poviem. S jeho priznaním som si nevedel rady. Čosi také absurdné predsa nemôže byť pravda.

Nasadol som na sedadlo spolujazdca, Vance skočil za volant. „Nemôžeš byť môj otec, to je vylúčené. Veď je to hlúposť.“ Obzeral som si drahé auto z požičovne a napadlo mi, či Tessa nezostala trčať v tom prekliatom parku, kam som ju odviezol. „Má Kimberly auto?“

Vance na mňa pozrel, akoby som spadol z čerešne. „Samozrejme, že má.“ Tiché pradenie motora silnelo, čím dlhšie sme sa prepletali premávkou. „Mrzí ma, že si sa o tom dozvedel takto. Chvíľu to vyzeralo nádejne, no potom sa to pokašľalo.“ Vance si vzdychol.

Ticho som sedel, pretože ak by som otvoril ústa, bol by to koniec. Prsty som si zarýval do stehien, aby som sa upokojil.

„Všetko ti vysvetlím, len si ma, prosím, vypočuj, dobre?“ Otočil sa ku mne a pozrel na mňa ľútostivým pohľadom.

So súcitom však u mňa nepochodil. „Nerozprávaj sa so mnou ako s posratým deckom,“ vyhúkol som naňho.

Vance na mňa pozrel, potom pohľad obrátil zasa na cestu. „Vieš o tom, že som vyrastal s tvojím otcom, s Kenom? Odjakživa sme boli kamaráti.“

„Predstav si, že o tom *neviem*.“ Nahnevane som naňho gánil. Potom som obrátil hlavu k oknu a sledoval ubiehajúcu krajinu. „Zjavne neviem nič.“

„Nuž, ale je to pravda. Vyrastali sme takmer ako bratia.“

„A potom si mu pretiahol manželku?“ skočil som mu do jeho rozprávočky.

„Pozri,“ Vance na mňa takmer zavrčal. Hánky na prstoch mu obeleli, tak silno stískal volant. „Snažím sa ti vysvetliť, ako to bolo, tak ma, prosím, neprerušuj.“ Hlbokým nádychom sa upokojil. „Ale aby som odpovedal na tvoju otázku – mýliš sa. Tvoja mama začala chodiť s Kenom na strednej škole, keď sa prisťahovala do Hampsteadu. Krajšie dievča som jakživ nevidel.“

Spomenul som si, ako ju Vance bozkával, a naplo ma.

„Ale ona bola od prvej chvíle zbláznená do Kena. Trávilu spolu každú voľnú chvíľu, presne ako Max a Denise. Stala sa z nás nerozlučná päťka, dalo by sa povedať.“ Vance si povzdychol, absurdná spomienka ho očividne vytrhla z prítomnosti. „Bola vtipná, bystrá,“ pokračoval nezúčastnene, „a totálne hotová z tvojho otca. Dočerta, asi si už neodvyknem nazývať ho tak...“ zastonal. Prstami poklopkával po volante, akoby naberal odvalu pokračovať.

„Kenovi to myslelo – bol fakt dobrý –, a keď ho prijali na univerzitu, navyše s plným štipendiom a prednostne, zrazu ho pohltili povinnosti. Prestal mať na ňu čas. V škole trávil nekonečné hodiny. Netrvalo dlho a stretávali sme sa vo štvorici, bez neho. No a medzi mnou a tvojou mamou sa to... skrátka, moje city k nej sa ohromne prehĺbili, a v nej sa konečne prebudili.“

Vance sa na okamih odmlčal a zaradil sa do vedľajšieho pruhu. Otvoril prieduchy ventilácie a vpustil dnu čerstvý vzduch, pretože ten v aute bol ťažký a vydýchaný. Keď sa znovu chopil slova, v hlave mi víril chaos.

„Vždy som ju miloval – a ona to vedela. Lenže ľúbila jeho. Môjho najlepšieho priateľa.“ Vance naprázdno preglgol. „Dni plynuli a my sme sa... zblížili. Ešte nie intímne, ale aspoň sme si otvorene priznali, čo k sebe cítíme, a nebránili sme sa tomu.“

„Ušetri ma detailov.“ Dlane zložené v lone som zaľal do pästi a stisol pery, aby mohol dohovoriť.

„Jasné, jasné, dobre.“ Vance uprene hľadel na cestu. „No a jedna vec viedla k druhej a zrazu to medzi nami prepuklo naplno.“

Ken o tom nemal potuchy. Max a Denise niečo šípili, ale ani jeden nič nepovedal. Prosil som tvoju mamu, aby ho nechala, pretože ju zanedbával – uvedomujem si, že to znie šialene, lenže ja som ju miloval.“

Obrvy sa mu stiahli. „Bola mojím jediným únikom pred seba-zničujúcim správaním. Kena som mal rád, no zaslepovala ma láska k nej. Nerozmýšľal som.“ Sťažka si vzdychol.

„A ďalej?“ naliehal som naňho, keď sa na chvíľu odmlčal.

„Áno... Takže keď mi oznámila, že je v druhom stave, domnieval som sa, že spolu utečieme, že sa vydá za mňa, nie zaňho. Sľúbil som jej, že ak sa rozhodne pre mňa, polepším sa a budem žiť len pre ňu... a pre teba.“

Cítil som na sebe jeho pohľad, ale neopätoval som mu ho.

„Tvoja mama mala pocit, že nie som dostatočne seriózny. Takže keď ona a tvoj – chcem povedať Ken – oznámili, že čakajú dieťa a ešte v ten týždeň sa vezmú, len som sedel na zadku a hrýzol si do jazyka.“

Čo prosím? Pozrel som naňho, no Vance, očividne zahľbený do spomienok, len hľadel pred seba.

„Chcel som pre ňu to najlepšie, pochop, nemohol som jej spôsobiť neprijemnosti a zničiť jej povesť tým, že by som Kenovi a ostatným vyzvonil pravdu. Nahováral som si, že v hĺbke duše Ken určite vie, že to dieťa, ktoré v nej rastie, nie je jeho. Tvoja matka mi svätosväte prisahala, že sa jej už mesiace ani nedotkol.“ Vanceovými plecami prebehla triaška. „Na ich svadbu – nebola veľká – som si obliekol oblek a šiel som mu za svedka. Vedel som, že on jej poskytne to, čo by som ja nedokázal. Neplánoval som ani len ísť na univerzitu. Celé dni som nerobil nič iné, len som sa umáral túžbou po vydatej žene a učil sa naspamäť úryvky starých románov, na aké sa môj život nikdy nezmení. Nemal som žiadne plány ani peniaze, a ona potrebovala oboje.“ Vance vzdychajúc unikol pred spomienkami.

Ako som sa tak naňho díval, zaskočila ma myšlienka, ktorá sa mi zrazu nutkavo drala na jazyk. V snahe odolať jej zovrel som ruku do päste, potom som ju znovu uvoľnil.

Opäť som ruku zaľal v päšť a hlasom, akoby nie mojím, som riekol: „Takže moja mama ťa v podstate využila na zábavu a potom ťa odkopla, pretože si bol na mizine?“

Vance sťažka vydýchol. „Nie. Nevyužila ma.“ Potom sa otočil ku mne. „Uvedomujem si, že to tak vyzerá a že všetko je riadne domotané, ale myslela len na teba a tvoju budúcnosť. Ja som bol flákač – nestál som za nič. A pred sebou som nemal nijakú perspektívu.“

„A teraz máš milióny,“ poznamenal som trpkou. Ako sa po tom všetkom mohol mamy ešte zastávať? Bol hádam úplný hlupák? Vtom sa však vo mne čosi pohlo. Uvedomil som si, že matka prišla o dvoch mužov, z ktorých sa časom stali boháči, pričom ona sa šla zdrať v práci, z ktorej sa vracala domov do biedneho domčeka.

Vance prikývol. „Áno, ale vtedy nik netušil, ako sa situácia vyvinie. Ken skrátka viedol usporiadaný život, ja nie, bodka.“

„Až kým sa nezačal každý večer ožierať.“ Znovu vo mne narastal hnev. Napadlo mi, že sa ho už nikdy nezbavím, pretože pocit zrady ma bodal ako ostrý nôž. Celé detstvo som prežil s alkoholikom, zatiaľ čo Vance si žil na vysokej nohe.

„Aj to mám na svedomí ja,“ pokračoval muž, o ktorom som si dlho myslel, že ho poznám. *Skutočne* poznám. „Po tvojom narodení som si odtrpel svoje, no napokon som sa prihlásil na univerzitu a tvoju mamu som miloval na diaľku...“

„Až kým...?“

„Až do tvojich piatich rokov. Všetci sme sa zišli na oslave tvojich narodenín. Vbehol si do kuchyne a volal si na ocka...“ Vanceovi sa zlomil hlas. Zaľal som päšť. „Na prsia si si pritískal knihu a ja som na okamih zabudol, že nehovoríš o mne.“

Tresol som päšťou do prístrojovej dosky. „Zastav! Vystupujem,“ skríkol som. Už som to viac nemohol počúvať. Muselo ísť o jeden veľký omyl. Nemohol som to prehltnúť.

Vance si môj výbuch nevšimol a ďalej si to šinul po ceste lemovanej rodinnými domami. „V ten deň som sa neovládol a naliehal na tvoju mamu, aby Kenovi povedala pravdu. Bol som chorý z toho, že sa musím mlčky prizerať, ako vyrastáš. V tom čase som

už mal naplánovaný odchod do Ameriky. Prosil som ju, aby šla so mnou a vzala aj teba, môjho syna.“

Môjho syna.

Pri tých slovách sa mi zdvihol žalúdok. Mal by som z toho auta vyskočiť, hoci aj za jazdy. Sledoval som úhľadné domčeky za oknom a myslel na to, že radšej budem trpieť fyzicky, než takto.

„Ona to však rázne odmietla. Tvrдила mi, že si dala urobiť testy a... a že napokon nie si môj.“

„Čože?“ Prikryl som si sluchy dlaňami a šúchal si ich. Keby som vedel, že mi to pomôže, obúchal by som si hlavu o prístrojovú dosku.

Pozrel som na Vancea. Pohľad mu lietal zľava doprava. Uvedomil som si, akou rýchlosťou trielime a že nezastavuje na semaforoch ani na stopkách, len aby som nemohol vyskočiť z auta. „Podľa mňa spanikárila. Nevieť.“ Vance na mňa pozrel. „Vedel som, že mi klame – po rokoch sa mi sama priznala, že s tými testami si to vymyslela. No vtedy neoblomne trvala na svojom. Vraj to mám nechať tak a že sa mi ospravedľuje za falošné nádeje.“

Sústredene som si pozoroval päšť. Stisnúť, uvoľniť. Stisnúť, uvoľniť...

„Po roku sme spolu opäť obnovili kontakt...“ pokračoval, no v jeho hlase zrazu niečo nesedelo.

„Chceš povedať, že ste znovu začali spolu *spávať*?“

Z úst mu vyletel ďalší hlboký povzdych. „Áno... vždy keď sme sa ocitli spolu, dopustili sme sa rovnakej chyby. Ken bol veľmi vyťažovaný, v tom čase sa pripravoval na záverečné skúšky na univerzite, ona bola doma s tebou. Veľmi si sa na mňa podobal. Zakaždým, keď som prišiel na návštevu, našiel som ťa zahrabaného v knihách. Nevieť, či sa pamätáš, ale nosieval som ti knihy. Dal som ti svoj výtlačok *Veľkého Gats...*“

„Stačilo!“ Nemohol som viac počúvať, ako sa nad tým rozplýva. Myslel mi zahmlievali skreslené spomienky.

„Takto sme to, s občasnými prestávkami, ťahali roky a mysleli sme si, že na to nik nedbá. Bola to moja vina. Nedokázal som ju nemilovať. Prenasledovala ma v myšlienkach, nech som robil, čo som robil. Presťahoval som sa bližšie k nej, oproti cez ulicu. Tvoj

otec o tom vedel. Nevieť, ako to zistil, no zjavne mu to došlo.“ Vance stíchol a mlčky odbočil do ďalšej ulice. „Vtedy začal piť.“

Vystrel som sa na sedadle a dľaňami plesol po palubnej doske. Vance nehol ani brvou. „Takže ty si ma nechal s otcom alkoholikom, ktorý začal piť kvôli tebe a mame?“ Auto pretekalo mojím hnevom a ja som ledva dýchal.

„Hardin, snažil som sa ju presvedčiť. Nechcem, aby si ju obviňoval, no prehovárал som ju, aby ťa nechala bývať so mnou. Nesúhlasila.“ Vance si zaboril ruky do vlasov. „Ken pil čoraz viac, no ona stále odmietala – ešte aj predо mnou – priznať, že si môj, tak som odišiel. Musel som.“

Vance stíchol. Pozrel som naňho. Viečka mu v rýchľom tempe mihali. Siahol som na kľučku, no Vance pridal plyn a opakovane stlačil tlačidlo na zamknutie dverí. Autom sa ako ozvena šírilo cvakanie zámkov.

Keď znovu prehovoril, hlas mu znel otupene. „Presťahoval som sa do Ameriky a tvoja mama sa mi niekoľko rokov neozvala. Až do času, kým ju Ken neopustil. Nemala peniaze, musela do úmoru pracovať. Vtedy som už zarábal, zďaleka nie toľko, čo teraz, no dosť, aby som niečo ušetril. Vrátil som sa a zohnal pre nás dom, pre nás troch. Staral som sa o ňu, keď ju opustil, no časom sme sa odcudzili. Nevieť, kam sa vlastne Ken odpratal, no poslal rozvodové papiere. Ona však ani tak nechcela so mnou zostať natrvalo.“ Vance sa zachmúril. „Ani po tom všetkom, čo som dosiahol, som jej nebol dosť dobrý.“

Pamätám sa, ako sa nás po otcovom odchode ujal, vtedy som tomu neprikladal zvláštny význam. Netušil som, že to spravil preto, lebo ho s mamou spájala minulosť, a už vôbec nie, že by som mohol byť jeho syn. Už i tak vážne pokrivený obraz mamy v mojich očiach bol definitívne zničený. Stratil som všetku úctu k nej.

„Presťahovala sa späť do svojho domu. Naďalej som vás finančne podporoval, ale vrátil som sa do Ameriky. Keď mi začala šeky každý mesiac posilať späť a neodpovedala mi ani na telefonáty, predpokladal som, že si niekoho našla.“

„Nenašla, ibaže trčala celé dni v práci.“ Počas dospievania som sa cítil v prázdnom dome osamelo, preto som sa ocitol v nesprávnej partii kamarátov.

„Podľa mňa čakala, že sa Ken vráti,“ chvatne odvetil Vance, potom sa odmlčal. „No on sa nevrátil. Naďalej prepíjal rok za rokom, až kým sa z nejakého dôvodu nerozhodol, že už stačilo. Nehovorili sme spolu večnosť. Skontaktoval ma, až keď sa presťahoval do Štátov. Vtedy už nepil. Ja som práve prišiel o Rose. Rose bola po tvojej mame prvá žena, na ktorú som sa pozrel a nevidel Trishu. Bola úžasná. Spravila ma šťastným. Vedel som, že už nikdy nebudem nikoho milovať tak ako tvoju mamu, ale pri Rose som bol spokojný. Boli sme spolu šťastní, budovali si spoločný život, ale nebola mi súdená... Rose ochorela. Porodila Smitha a opustila nás...“

Tá myšlienka mi vyrazila dych. „Smith.“ Snaha pochopiť minulosť ma tak pohltila, že na chlapca som ani nepomyslel. Srdce mi prudko vyskočilo až do krku, keď som si uvedomil, čo jeho existencia znamená.

„Toho malého génia som považoval za druhú šancu byť otcom. Rosinu smrť som prekonal len vďaka nemu. Pri pohľade naňho som neustále myslel na teba, keď si bol malý. Smith vyzerá presne ako ty v jeho veku, len má svetlejšie vlasy a oči.“

Spomenul som si, ako Tessa tvrdila presne to isté, keď sme chlapca stretli prvý raz. Ja som si to nemyslel. „Toto je...“ nezmo- hol som sa na slovo, „toto je riadne psycho!“ Mobil vo vrecku sa mi rozvibroval, no ja som si len cival na nohu, akoby to bol len fantómový pocit. Hovor som neprijal.

„Viem a mrzí ma to. Keď si prišiel do Ameriky, myslel som si, že sa s tebou zblížim, hoci si nevedel, že som tvojím otcom. Zostal som v kontakte s tvou mamou, prijal som ňa do vydavateľstva. Zaumienil som si, že sa s tebou zblížim, pokiaľ mi len dovoľíš. Zlepšil som si vzťah s Kenom, i keď istý odstup už medzi nami zostane navždy. Myslím, že ma po Rosinej smrti ľutoval, navyše aj on sám sa už medzitým zmenil. Nechcel som nič iné, len si s tebou vytvoriť vzťah – s tým, že sa uspokojím s čímkoľvek, čo mi

budeš ochotný dať. Je mi jasné, že teraz ma nenávidíš, ale dúfam, že moje úsilie aspoň nejaký čas nebolo márne.“

„Celý život si mi len klamal.“

„Viem.“

„Takisto ako mama a... Ken.“

„Tvoja mama si realitu ešte stále nepripúšťa,“ ospravedlňoval ju znovu. „Ešte aj teraz by to poprela. Čo sa týka Kena, vždy mal podozrenie, no tvoja mama mu ho nikdy nepotvrdila. Domnievam sa, že sa ešte stále upína k nepatrnej nádeji, že si jeho syn.“

Musel som prevrátiť oči nad absurditou jeho slov. „Chceš mi nahovoriť, že Ken Scott je taký hlupák, že celé roky, čo ste si vy dvaja užívali za jeho chrbtom, veril, že som jeho syn?“

„Nie.“ Vance zastal s autom na krajnici, zaradil parkovací režim a vážne a napäto sa na mňa zadíval. „Ken *nie* je hlupák. Len sa nevzdáva nádeje. Lúbil ťa – a stále ťa lúbi. Len kvôli tebe prestal piť, vrátil sa na univerzitu a získal titul. I keď tušil, že tá možnosť existuje, to všetko robil pre teba. Ľutuje trápenie, ktoré ti spôsobil, i to, čo si vytrpela tvoja mama.“

Heglo mnou, keď mi pred očami preleteli obrazy, ktoré mi dodnes spôsobujú nočné mory. Znovu som si spomenul, čo jej pred rokmi spravili tí opití vojaci.

„Takže žiadne testy sa nerobili? Ako mám potom vedieť, že si môj otec?“ Neveril som vlastným ušiam, že mu kladiem takú absurdnú otázku.

„Viem to. A aj ty to vieš. Všetci hovorili, ako veľmi sa podobáš na Kena, no ja viem, že v твоjich žilách koluje moja krv. Jednoducho to časovo nevychádza, aby bol твоjím otcom. Je vylúčené, že by otehotnela s ním.“

Sústredene som si obzeral stromy na ulici. Telefón sa mi opäť rozbzučal. „Prečo teraz?“ spýtal som sa. „Prečo mi to hovoríš až teraz?“ Hlas sa mi triasol, dochádzala mi trpezlivosť.

„Pretože tvoja mama začala trpieť paranojou. Ken sa ma pred dvoma týždňami pýtal, či by si nemohol podstúpiť krvné testy, pretože Karen potrebuje pomoc. Povedal som o tom tvojej mame.“

„Aké testy? Načo? Čo má s týmto spoločné Karen?“

Vance mi pozrel na nohu, potom na vlastný telefón položený v odkladacom priestore medzi sedadlami. „Mal by si to zdvihnúť. Aj mne už volá Kimberly.“

Zavrtel som hlavou. Tesse zavolám, len čo vypadnem z toho auta.

„Veľmi ma mrzí, čo sa stalo. Nevieam, čo som si, dopekla, myslel, keď som sa včera večer vybral k nej domov. Zavolala mi a ja... skrátka neviem. Kimberly sa má stať mojou ženou. Milujem ju nadovšetko - dokonca viac, než som ľúbil tvoju mamu. Je to iná láska - ona mi ju opätuje a znamená pre mňa všetko. Bola obrovská chyba, že som sa znova stretol s tvojou mamou, do konca života ju budem naprávať. Hoci by ma neprekvapilo, keby ma Kim opustila.“

Och, teraz ťa mám akože ľutovať? „Páni, tebe to ale páli! Zrejme si *nemal* pretiahnuť moju mamu na kuchynskej linke.“

Vance na mňa vrhol nahnevany pohľad. „Zdalo sa mi, že *panikári*, chcela si byť pred svadbou istá, že minulosť zostane minulosťou. No a ja som prototyp človeka, ktorý sa vždy rozhodne nesprávne.“ Vance bubnoval prstami po volante. V jeho hlase som postrehol zahanbenie.

„To aj ja,“ zamrmlal som si popod nos a chytil som kľučku na dverách.

„Hardin,“ Vance sa ma pokúsil zadržať.

„*Nechaj ma*,“ vytrhol som sa mu a vystúpil som z auta. Potreboval som čas, aby som to všetko strávil. Nikdy by som si nebol pomyslel, že ma raz zavalia obrovským množstvom odpovedí na otázky, ktoré som ani nemal klásť. Potreboval som sa nadýchnuť, upokojiť sa, vzdialiť sa a byť so svojím dievčaťom, svojou spásou.

„Potrebujem byť teraz sám, to je nám obom azda jasné,“ posielal som ho preč, keď sa auto nehýbalo. Vance sa pohľadom na chvíľu zabudol v mojich očiach, potom sa spamätal a s prikývnutím ma nechal na ulici samého.

Poobzeral som sa okolo seba. Kúsok nižšie na ulici bol podnik, ktorý som poznal, čo znamenalo, že sa nachádzam len pár ulíc

od maminho domu. V sluchách mi pulzovala krv. Siahol som do vrecka, že zavolám Tesse. Chcel som počuť jej hlas, potreboval som, aby ma vrátila do reality.

S pohľadom upretým na známu fasádu som čakal, kým zdvihne. Zúril vo mne boj mojich démonov, ktorí sa ma snažili stiahnuť do pohodlnej temnoty. Čím dlhšie Tessa nezdvíhala, tým silnejšie ma ťahali so sebou, až ma zrazu nohy niesli na druhú stranu ulice.

Telefón som zastrčil späť do vrecka, otvoril som dvere a vstúpil na pôdu, dôverne známu z minulosti.